

„Bojar je späť! Nový akčný hrdina slovenského thrilleru.“ **MARIÁN ŠEBESTA**

Slovenský
thriller

JURAJ GERBEL

PRÍLIŠ NESKORO

***** „Hned' pri prvých stranách ma príbeh oslovil a vtiahol do deja. Je to pútavé čítanie... Bojová akcia je veľmi realistická. Teším sa na ďalšie pokračovania!“ **RUDO ĎURICA** *****

JURAJ GERBEL

PRÍLIŠ NESKORO

www.jurajgerbel.sk

Napísané v 2019.

Pôvodne uverejnené a vydané v 2020 na Slovensku.

Autor a vydavateľ: © Juraj Gerbel

Obálka: © Juraj Gerbel

Portrét: © Alexandra Petříková

Fotografia Škótska: © Andrej Gašpar a Viktória Gajdošová

© Príliš neskoro

Všetky práva vyhradené.

Obsah knihy podlieha autorskému právu. Akékoľvek používanie obsahu, alebo jeho časti, je možné len s písomným súhlasom majiteľa.

ISBN: 978-80-570-1896-4

www.jurajgerbel.sk

Nákupom diel z mojej tvorby spravíte radosť nielen sebe samým, ale zároveň pomôžete ľuďom v núdzi. 5% z výnosu z predaja kníh totiž pôjde na dobročinné účely: na podporu telesne znevýhodnených detí a dospelých, o ktorých sa stará etablovaná, profesionálna a plne transparentná organizácia APPA: Asociácia pomoci postihnutým. Tá už niekoľko rokov úspešne pomáha ľuďom s vrodenými alebo získanými poruchami pohybového a oporného ústrojenstva alebo poškodením nervového systému či viacnásobným hendikepom. Kto má záujem dozvedieť sa viac o tejto prínosnej asociácii, môže využiť nasledujúce odkazy:

<https://appa.sk/>

<https://www.facebook.com/asociaciaAppa/>

Napísali o knihe:

Rudo Ďurica, majster sveta v thajskom boxe:

„Hneď pri prvých stranách ma príbeh oslovil a vtiahol do deja. Je to pútavé čítanie, kde nie je núdza o akciu. Vidno, že hlavný hrdina Andrej Bojar je zocelený dlhoročným tréningom. Vie, ako a kde má udrieť. Bojová akcia je veľmi realistická a teším sa na ďalšie pokračovania!“

Marián Šebesta, odborník na Wim Hofovu metódu:

„Bojar je späť! Nový akčný hrdina slovenského thrilleru. Trištvrte roka po debutovom románe Otoč sa opäť prichádza na scénu. Inteligentný, citlivý, a pritom nemilosrdný. Dajte si pozor, aby ste mu neskrížili cestu. A verte mi, že táto cesta bude bolieť.“

Silvia Walterová, expertka na právo:

„Príbeh je zaujímavý, určite sa oplatí knihu prečítať. Myslím si, že na Slovensku sa objavil mladý a talentovaný spisovateľ.“

Darina Alexyová, psychologička:

„Tajuplný príbeh prepájajúci mnohé osoby, miesta i udalosti. Do detailu prepracovaný dej, v ktorom sa prepletajú viaceré línie, podaný pútavým spôsobom, pretkaný hlbšími zamysleniami. Pozýva čitateľa balansovať na hrane vypätých situácií, pozorovať scény najvyššieho ľudského výkonu, ale i zlyhania, pády i nezdolnosť ľudského tela a ducha. Autor bohatým a pestrým slovníkom živo vykresľuje celý dej a čitateľa necháva do poslednej chvíle v napätí.“

Robo Rektor Bosák, rapper a spisovateľ:

„Dej naberá zápletku od prvej chvíle, postupne graduje, udržiava v napätí – čo bude ďalej? Autor má bohatú slovnú zásobu. Vie sa s ňou hrať tak, aby detailne vylíčil charaktery postáv a prostredie, v ktorom pôsobia. Príbeh priam núti vžiť sa do myslenia jednotlivých osôb a zapojiť svoju predstavivosť. Nechýbajú v ňom emócie, ktoré zanechajú v čitateľovi dojem, akoby sa príbeh skutočne stal.“

Venované všetkým rodičom, ktorí s láskou vychovávajú svoje deti a stoja pri nich. Bez Vás by bol svet oveľa chudobnejší.

I

1

Únos nie je ľahká vec.

Zabiť niekoho je oproti tomu značne jednoduché. Ak človek nie je brzdený morálnymi hodnotami. Čo mnohí nie sú. Stačí sa patrične nachystať: pripraviť miesto, odhadnúť čas, zvážiť okolnosti. A napokon udrieť. Čím menej svedkov, tým lepšie; čím menej osôb zasvätených do vraždy, tým lepšie. Páchateľ sa vyparí. V nejednom prípade ho už nikto nikdy nevypátra. Smrťou obete jeho práca spravidla končí. Podobne, ako keď si niekto najme odborníka na stavbu domu. Dom sa postaví, majiteľ sa doň nasťahuje a pre stavbára práca končí. Dostane zaplatené. Na zákazku zabudne. Žije si svojím životom ako predtým. Aj nájomný zabijak sa správa obdobne: usmrť vybraný cieľ, inkasuje dohodnutú odmenu a na zákazku zabudne. Žije si svojím životom ako predtým.

Nie však únosca.

Únos si vyžaduje všetky kroky atentátu: prípravu miesta, odhad času, zváženie okolností a napokon samotný úder. Platia i rovnaké pravidlá: čím menej svedkov, tým lepšie; čím menej osôb zasvätených do únosu, tým viac šancí na úspech. Lenže tam, kde vražda končí, sa únos iba začína. Celé divadlo sa len rozbieha. Tam, kde nájomný zabijak zabúda na zákazku, musí únosca dôkladne plánovať, analyzovať a myslieť na každú jednu podrobnosť. Každá jedna podrobnosť sa môže v prípade pochybenia stať osudnou. Obeť nie je mŕtva a ponechaná napospas trúchliacim pozostalým; obeť je živá, vystrašená. Bráni sa. Jej príbuzní urobia, čo je v ich silách, aby živou i naďalej ostala. Únosca preberá za ňu zodpovednosť. Musí sa o ňu starať. Zároveň musí dbať o svoju vlastnú existenciu – aby on sám nebol dolapený. Až pokým príbuzní obete nesplnia stanovené požiadavky. Potom, v ideálnom prípade, dôjde k jej vráteniu.

Tá najťažšia časť akcie: vrátiť živú obeť do rúk jej príbuzných. Bez toho, aby únoscu dolapili. Bez toho, aby ho chytili policajti – alebo niekto

iný. Nieкто menej oficiálny. Každý únosca si uvedomuje riziko tohto záverečného kroku. Nie každý únosca sa preto k nemu odhodlá. Obeť sa nie vždy vráti do rúk príbuzných. Nie vždy živá.

Starec veľmi dobre vie, že únos nie je ľahká vec.

Z toho dôvodu si najal profesionálov. Môže si ich dovoliť. Jeho predstava je veľmi špecifická. Jeho plán nie úplne štandardný. Na uskutočnenie potrebuje len tých najlepších z najlepších. Odborníkov, čo pracujú ako hodinky; čo myslia o dvadsať rokov dopredu; čo sa vedia pripraviť na všetky eventuality. No v prvom rade: odborníkov, čo vedia improvizovať v prípade, že niektorú eventualitu *nepredvídali*. Presne takých ľudí našiel. Oslovil ich. Zaplatil ich.

A teraz čaká na výsledok.

Počasie je príjemné. Na oblohe vidno iba niekoľko nepatrných mrakov. Slnko svieti. Pofukuje mierny vánok. Sneh nepadá. Teplomer ukazuje mínus sedem stupňov Celzia. Ideálne podmienky na lyžovanie. Lyžiarska sezóna v Škótsku sa dostáva do plného rozpuku v januári. No i koncom zimy či začiatkom jari sa ľudia vedia dočkať prekvapivo priaznivých podmienok.

Rezort sa nachádza vo výške približne 1200 metrov nad morom. V posledných rokoch láka čoraz viac a viac turistov. Aj domácich, aj zahraničných. Pod zjazdovkou stojí hlavná drevená chata. Vedľa nej sa rozprestiera parkovisko. Od parkoviska sa tiahne dvojprúdová asfaltová cesta dolu z hory. Pozvoľna prechádza do južnejšie položených nížin.

Sú dve hodiny poobede. Streda. Pracovný týždeň v plnom prúde. Svah je zväčša poloprázdny. Väčšina prítomných lyžiarov sa k odchodu zatiaľ nechystá.

On je výnimkou.

Muž vo veku medzi tridsať až štyridsať rokov. S ryšavými vlasmi. Stredne vysoký. Sedí v aute za volantom na pravej strane. Šoférije čerstvo kúpené Audi A8 s červenou, žiarivo nablýskanou metalízou. Na streche má na držiakoch pripevnené dvoje lyže; jedny dlhšie, druhé kratšie. Cesta sa ťahá do stále nižších a nižších polôh. Po snehu už niet ani chýru, ani slychu. S výnimkou pár občasných fliačikov.

Toto pestrofarebné luxusné auto pôsobí ako päšť na oko. V porovnaní s okolitou krajinou, kde dominujú nekonečné rady celoročne zelených borovíc. V porovnaní s týčiacimi sa zasneženými končiarimi v dialke. Lubovoľný iný vodič by prekypoval šťastím – keby mohol zasadnúť do takéhoto vozidla. On však žiadnu radosť nepociťuje. Nevie sa zbaviť spomienky na hroznú udalosť, ktorú práve zažil. Snaží sa sústrediť na prázdnu cestu pred sebou. Príliš mu to nejde.

Na detskej sedačke, nainštalovanej za jeho chrbtom, sedí päťročný chlapec. Ten ako by svojmu otcovi z oka vypadol. Je pevne pripútaný. Badať, že jeho bezpečnosti počas jazdy bola venovaná dostatočná pozornosť. Pozerá sa von oknom – striedavo raz napravo, raz naľavo. Skúma rýchlo ubiehajúce zástupy ihličnatých a miestami i listnatých stromov. Necháva sa unášať rozmanitými myšlienkami typickými pre detskú myseľ.

Priveľmi nerozumie hroznej udalosti, ktorej bol nedávno spolu s otcom svedkom. Preto sa ňou ani nezatažuje. Na rozdiel od otca. Skôr počúva rádio. Akýsi rockový kanál. Škriekajúci, prefajčený spevák šialene čosi vykrikuje. Tvrdý rocker sa snaží dať najavo bolesť z nevydarenej lásky – do rytmu prenikavej elektrickej gitary, dunivej basy a pravidelných úderov na bicie. Pesnička hučí pomerne nahlas. Chlapcovi to začína prekážať. No nechce ocina otravovať pri šoférovaní. A ocino je rád, že niečo mu z hlavy vypudzuje hrôzostrašné spomienky.

Asfaltová cesta sa odrazu prudkou zákrutou stočila doľava. Ryšavý muž za volantom Audi A8 zabočil. Vyrovnal kolesá. Ocitol sa pred

neočakávanou scénou. Prebral sa zo zádumčivých myšlienok. Naplno si uvedomil, kde sa nachádza.

Asi stopäťdesiat metrov vpredu vidí rozloženú žltú zátarasu. Jedno policajné auto s aktivovanými poplašnými svetlami. Bez zvukového alarmu. Stojí naprieč ľavým pruhom pred barikádou. Druhé auto je odstavené naprieč pravým pruhom za zátarasou. S rovnako spusteným svetelným poplachom. Bez sirény.

Ryšavý muž mierne stíšil škriekajúceho speváka. Stlačil brzdomý pedál. Pomaličky prišiel až k prednému policajnému autu. Keď bol asi desať metrov od neho, zastavil. Uvidel, ako sa otvorili dvere. Na cestu vyšiel vysoký svalnatý policajt v rovnošate. Riadny chlapisko. Cez čiernu košeľu má prehodenú prenikavo žltú reflexnú bundu. S vysielacou pripevnenou na hrudníku – presne tam, kde sa nachádza srdce. Na hlave mu nedbanlivo ovísia čierno-biela čiapka s vystuženým vrchom. Nesie na sebe symbol policajných zložiek Spojeného kráľovstva.

Strážnik svižným krokom podišiel k stojacej Audi A8. Ryšavý muž za volantom spustil okno. Pozdravil prichádzajúceho dôstojníka.

Spýtal sa: „Dobrý deň, čo sa deje?“

„Dobrý deň. Máme tu problém. Došlo k vážnemu zločinu, no páchatel' nám unikol. Je extrémne nebezpečný. Vyhlásilo sa pátranie. Preto vás musím poprosiť o preukázanie totožnosti a o predloženie dokumentácie k vášmu vozidlu.“

„Samozrejme, nech sa vám páči.“

Ryšavý muž roztvoril priečinok pri automatickej prevodovej páke. Vytiahol osobné doklady s technickým preukazom. Podal ich strážnikovi. Ten si ich skúmavo prezrel. Detailne si prečítal jednotlivé údaje na všetkých dokumentoch. Následne ich s úsmevom podal späť ryšavému mužovi cez spustené okienko.

Povedal: „Všetko v poriadku. Môžete ísť.“

Ryšavý muž za volantom si zobral podávané doklady. Vložil ich do úložného priečinku. Pomaly vyrazil vpred. Vtedy si všimol, že po ceste za

ním prichádza ďalšie auto. Pravdepodobne iný lyžiar, ktorý sa tiež rozhodol opustiť svah skôr než väčšina.

Prestal mu venovať pozornosť. Obišiel rozostavenú žltú barikádu pri ľavej krajnici. Letným pohľadom sa pozrel po druhom policajnom aute. Sedí v ňom iný, podobne vysoký strážnik v reflexnej bunde. Vyrzil vpred po rovnom asfalte. Príveľmi zrýchliť nemôže – po dvesto metroch sa cesta opäť vinie prudkou zákrutou doľava. Núti prichádzajúce autá rázne spomaliť. Ešte než zabočil, v spätnom zrkadle zbadal, že policajti dokončili bezpečnostnú previerku i na druhom vozidle.

To však nepustili.

Jeho vodič má zrejme menej šťastia. Z nejakých dôvodov. Preto sa práve otáča. Poberá sa späť tadiaľ, kadiaľ pred chvíľou prišiel. Musí sa zjavne vrátiť až k lyžiarskemu stredisku a vydať sa inou, menej kvalitnou a hrboľatou cestou.

Zaujímavé. Ryšavý muž nechápe. Nie je mu jasné, prečo jeho pustili – a prečo iné auto naopak poslali preč. Žeby to nejako súviselo s vyšetrovaným prípadom? Žeby toto druhé auto bolo nejako prepojené s nebezpečným zločincem? Ktorý nedávno ušiel? Prečo by ale potom nechali druhého vodiča jednoducho odísť? Mali by si ho podržať; vyšetriť ho. Tak predsa polícia funguje.

Takýmito otázkami sa ryšavý muž zamestnával niekoľko sekúnd. Pokým sa neocitol za druhým cestným ohybom. Pokým si nevšimol druhý, nanajvýš čudný zjav: rovno uprostred vozovky je križom zastavený veľký čierny Tuareg. Celú jednu stranu má posiatu škrabancami. Zadné dvere sú preliačené. Akoby do nich plnou silou čosi vrazilo. Predné dvere u vodiča sú dokorán roztvorené. Pred nimi, na špinavom asfalte, leží tvárou na zemi nehybné telo mohutného muža. V čiernych športových nohaviciach; v tmavo modrej bunde. Buď upadol do bezvedomia, alebo je mŕtvy. Okolo niet žiadnej ďalšej živej duše.

Ryšavý muž zastavil auto. Pozerá sa na zvláštnu scénu pred sebou. Chlapec pripútaný v detskej sedačke na zadnom sedadle sa taktiež zahľadel. Na nabúraný Tuareg. Na bezvládne telo muža.

Udivene sa spýtal: „Ocino, čo sa tu stalo?“

Ryšavý muž neodpovedá. Nastala chvíľa ticha. Rozlieha sa len jemný zvuk motora a stíšené rockové kvílenie iného speváka.

Vzápätí odvetil: „Neviem. Počkaj tu sekundu. Idem sa pozrieť.“

Vypol motor. Umlčal interpreta v hudobnom vytržení. Kľúčik si vložil do vrečka na vetrovke. Vystúpil do chladného marcového počasia. Opatrne dokráčal k mohutnému mužovi ležiacemu na špinavom asfalte. Obzrel sa okolo seba. Borovice; holé stromy bez lístia; trávniky kde-tu pokryté malými zvyškami snehu. Svieži vánok prichádzajúci od severne sa týčiacich hôr. Všade vládne absolútne ticho. Zdá sa, že jedinými prejavmi civilizácie sú on so svojím autom, nabúraný Tuareg, nehybný chlap a cesta.

Nevie, čo má robiť. Na dnešok už má toho dosť – najskôr tá hrôza dnes na obed, teraz toto. Stráca pôdu pod nohami. Asi bude najlepšie, keď skontroluje, či chlap na zemi žije.

Áno. To bude najlepšie.

Vtedy sa všetko zmenilo. Vtedy sa mu život prevrátil hore nami. Vtedy nastal začiatok konca.

2

„Väzivové spojivá máte nesmierne oslabené. Tkanivo vyzerá, akoby ste ho zodreli intenzívnym škriabaním o drsný šmirgel. Málokedy vídavam poškodenia takéhoto rozsahu. Budem k vám úprimný: chodia mi sem postarší ľudia, okolo šesťdesiatky. Ich väzivá a kĺby sú vo výrazne lepšom stave než tie vaše. Čo, preboha, ste za posledné roky s nimi stvárali?“

Doktor Ladislav Čihák. Odborník na anatómiu a embryológiu pohybového aparátu. Pozrel sa na svojho nového pacienta. Sedí pred ním približne stoosemdesiat centimetrov vysoký muž. Čerstvo po tridsiatke. Dobre stavaný. So zreteľne vyformovaným svalstvom a hmotnosťou osemdesiatpäť kilogramov. Mierne tmavšej pleti – jednak pre genetické pozadie vzdialených predkov z mongolských končín; jednak pre zrejmy častý pobyt na silnom slnku. Je marec. Na Slovensku po teplom počasí zatiaľ niet ani stopy. No je možné, že mladý muž nadobudol opálenie na nedávnej dovolenke. V slnečných, južnejších krajoch. Má rovné vlasy čiernej havranej farby, dlhé necelých desať centimetrov.

Pacient kludne odpovedal: „Veľa som cvičil.“

Doktor sa spýtal: „V posilňovni?“

„Áno. Aj.“

„Mám dostatok skúseností, aby som videl, že takéto dlhodobou podporované poškodenie pohybového systému môže sotva vzniknúť vo fitness centre. Museli by ste závažia a činky po niekom hádzať. A zároveň ich chytať. Inými slovami: váš stav nie je dôsledkom izometrického cvičenia. Je dôsledkom výbušného, dynamického a nárazového tréningu. Tipoval by som vás na boxera. Mám pravdu?“

„Áno, máte.“

„A tipoval by som, že ste sa zápasením aj živili. Mám pravdu?“

„Áno, máte.“

„No a taktiež by som tipoval, že ste s takýmto tvrdým tréningom začali už od raného detstva. Mám pravdu, však? Nemusíte mi nič viac hovoriť.“

Pacient nereaguje. Mlčí. Je hlavne rád, že si konečne našiel čas. Že konečne zašiel za doktorom Čihákom. Pred vyše rokom dostal naňho kontakt od kolegu v práci. Odvtedy vždy buď zabudol, že by sa patrilo prísť, alebo si našiel inú pohodlnú výhovorku. Teraz je tu. Čaká na jeho ďalšie slová.

„Synovec mi vravel, že ste pekný kvietok.“

„Ten toho natára veľa.“

Lekár sa zasmial: „Súhlasím s vami. Ale v tomto konkrétnom prípade ďaleko od pravdy asi nebude – súdiac podľa vášho zdravotného stavu.“

„Nikto nie je dokonalý.“

„Áno. Jedno mi však nejde do hlavy: ako a kde ste sa k tomuto životnému štýlu dostali? Častejšie za mnou chodia rôzni profesionálni boxeri. Niektorí dokonca reprezentujú Slovensko v medzinárodných zápasoch. No zatiaľ nikto z nich nevykazoval podobný rozsah komplexného poškodenia. Nie vo vašom veku. Samozrejme, nemusíte mi odpovedať, pokiaľ to nepovažujete za vhodné. Z profesionálneho hľadiska – a, priznám sa, i z hľadiska čirej zvedavosti – by som ale odpoveď rád počul.“

Mladý pacient sa rozhlíadol po ordinácii. Sedí v podlhovastej miestnosti na stoličke, oproti tmavo hnedému drevenému stolu. Na ňom sa nachádza hromada rozmanitých predmetov patriacich do arzenálu každého štandardného doktora: spisy, vyplnené či prázdne formuláre, perá, ceruzky, okuliare, euroobaly, počítačový monitor, klávesnica a bezdrôtová myška.

Za stolom sa o mohutné čierne kreslo opiera šedivý pán. Stále pôsobí vitálne. Má na sebe biele nohavice a rovnako bielu košeľu. Za ním sa na dlhej stene tiahne séria zarámovaných diplomov. Všetky demonštrujú úspešné absolvovanie viacerých kurzov športovej dietológie. Vyzdvihujú

znamenité výsledky, ktoré doktor Čihák na skúškach dosiahol. Odborník na slovo vzatý.

„Veľa času som v živote strávil v zahraničí. Brával ma tam otec. Vďaka jeho vedeniu som sa od malička aktívne venoval bojovým umeniam. Na mieste, kde som prežil celé roky, sa k tréningu boxu pristupovalo inak než tu na Slovensku. Tvrdšie, nemilosrdnejšie, intenzívnejšie, bolestivejšie. Ohľady na dlhodobú zdravotnú perspektívu boli minimálne. Išlo o biznis. Bojovníci zarábali klubu peniaze. Dokiaľ sa ich dalo žmýkať, žmýkalo sa. Zdá sa, že teraz došiel na psa mráz.“

Doktor prikývol: „Máte pravdu. Drsný tréning má isto svoje opodstatnenie. No kľudný život v zdraví na staré kolená vám s najväčšou pravdepodobnosťou nezaistí...“

Pacient si mimovoľne chytil oboma rukami ľavé koleno. Pomasíroval si ho.

Spýtal sa: „Ako hodnotíte moje vyhliadky do budúcnosti?“

„To závisí od viacerých faktorov. Nechcem vás ani zbytočne plašiť a maľovať čerta na stenu. A zároveň vám nechcem dávať plané nádeje. V prvom rade by som vám odporučal s tým tvrdým cvičebným plánom skončiť. Hneď a teraz – pokiaľ ste tak teda, pochopiteľne, už sám neurobili...“

Mladý muž lekára prerušil: „To už je dávno minulosťou. Pred istým časom som začal opätovne trénovať thajský box, ale už iba dvakrát týždenne – aby som sa udržal ako-tak vo forme. Nie aby som podával vrcholové výkony. Je to, podľa vás, v poriadku?“

„Thajský box je nesmierne prudký a explozívny. Ten nepredstavuje pre váš pohybový aparát ideálnu voľbu. Takže ako vravím: v prvom rade treba obmedziť bojové športy a nahradiť ich inými, umiernenými aktivitami...“

„Bojové umenia sú mojou neoddeliteľnou súčasťou.“

„Hm... tak aspoň ich cvičiť ozaj mierne. Alebo skúste aikido. Počul som, že to je priateľskejšie k telu a cvičia ho aj starí ľudia... Tak či onak,

niečo robiť musíte. Niektorí moji kolegovia by so mnou nesúhlasili. Tí by vám poradili pre istotu sa nevenovať žiadnemu športu. Ja osobne ich názor nezdieľam. Radikálne riešenia sú totiž ešte škodlivejšie. Sedieť na zadku a prepínať televízne kanály z gauču v obývačke by vám len priťažilo. Naopak: u svojich pacientov podporujem aktívnu rekonvalescenciu. Nič nárazové. Švédsky model prudkých pohybov na štýl spartakiády je dnes dávno prekonaný. Odborníci sa zhodujú, že čínsky model je vhodnejší – nielen z vedeckého hľadiska. Podľa neho sa majú napodobňovať prirodzené pohyby zvierat.

V druhom rade musíte prispôbiť svoje stravovacie návyky. Prísnosť minerálov ako draslík, horčík a vápnik je samozrejmosťou. Avšak pozor: jedine v organickej podobe – nie anorganickej. Keďže len tá organická sa vie v ľudskom tele zmysluplne vstrebať. Čiže žiadne uhličitany či podobné nezmysly, aké sa často predávajú vo výživových doplnkoch. Skôr si voľte citráty a laktáty. Alebo rovno potraviny s vyšším minerálnym výskytom: banány, hlávkovú kapustu, strukoviny, sóju, orechy.

V treťom rade odporúčam konzumovať kĺbovú výživu. Samotná strava a cvičenie vo vašom prípade postačujúce nebudú. Som si vedomý, že naozaj účinné prípravky idú hlboko do peňaženky. No ak vám záleží na vlastnom zdraví, rozhodne by som nad touto investíciou ani chvíľu neváhal.“

Zobral do ruky kus žltého papiera z poznámkového bloku. Začal písať perom, ktoré sa doposiaľ nedbanlivo povalovalo medzi prázdnyimi formulármi. Bez toho, aby sa na mladíka pozrel, objasnil niekoľko knižných publikácií. Čo-to o autoroch a o tom, prečo si ich diela treba prečítať.

Napokon dodal: „Ak sa budete riadiť tréningovým plánom a regulovanou stravou, po pol roku môžete pocitovať rozdiely. Rozsah pohybu vašich kĺbov sa zvýši. Pocity omámenia, pálenia či bolesti, ktoré ste spomínali, sa zmiernia.“

Dopísal. Podal svojmu zverencovi papierik s nahusto naškrabaným textom. Podobá sa egyptským hieroglyfom. Jeho obsah sotva-keď dokáže rozlúštiť. Podkutý egyptológ by sa zapotil.

Doktor sa pohodlne oprel v mohutnom kresle. „To je všetko z mojej strany. Máte na mňa ešte nejaké otázky?“

„Nie. Dozvedel som sa, čo som potreboval. Ďakujem vám pekne za váš čas, rady a ochotu.“

Mladý pacient sa postavil zo stoličky. Potriasol rukou šedivému odborníkovi v bielom. Vykročil smerom k zeleným dverám vedúcim do čakárne. Položil dlaň na chladnú kovovú kľučku, keď v tom sa spoza jeho chrbta ozval lekárov hlboký hlas:

„Neberte to, prosím, na ľahkú váhu. Nič z toho, čo sme si tu dnes povedali. Ste ešte príliš mladý na to, aby ste si pokašľali celý život, ktorý vás čaká. Dajte na moje rady. Vyhýbajte sa nadmernej fyzickej záťaži a – čo je hlavné – držte sa čo najďalej od bojových športov. Žiadne bitky. OK, pán Bojar?“

„OK.“

3

Starec prenechal prípravu a uskutočnenie únosu tímu profesionálov. Najal si ich po dlhej úvahe. Vysvetlil im svoju predstavu. Popísal jednotlivé požiadavky. No konkrétnou realizáciou poveril ich. Nechce im koniec-koncov prekážať v robote. Dôveruje im.

Preveril si ich pozadie. Skontroloval si ich znamenité portfólio. Nech sa to zdá akokoľvek zvláštne, i v takomto netradičnom odbore existujú referencie. Bol spokojný. Už od mladého veku sa snažil vo všetkom pracovať iba so špičkou. Ani pri prvých profesionálnych skúsenostiach a prvých kariérnych krokoch to nebolo inak. I preto ho jeho úzka komunita po dnešok naplno rešpektuje.

Keď teda nadišla posledná etapa – posledné dejstvo – jeho stroskotaného života, pocítil Starec ba až morálnu povinnosť obrátiť sa na najvyššiu ligu. Nikto iný, ako sa nazdáva, by jeho plán nedokázal úspešne uskutočniť: od samého začiatku až po zdarný koniec.

Tím najatých únoscov pozostáva zo siedmich členov. Pracujú spoločne – všetci siedmi – už vyše jedenásť rokov. Doposiaľ sa nedopustili žiadnej výraznej chyby; žiadneho pochybenia, ktoré by ich vystavilo neočakávanému nebezpečenstvu. Ich práca a identita neboli doposiaľ kompromitované.

V jednom prípade uniesli syna bohatého magnáta; v inom dcéru vplyvného politika. Raz požadovali výkupné za manželku od verného muža; inokedy za milenca od nevernej manželky. Niekoľkokrát vrátili unesenú obeť bez zranenia. Bez poškodenia, ako sa vraví v ich žargóne. Pri pár príležitostiach ju odovzdali s menšími, zväčša menej trvalými poraneniami. Vyskytli sa aj akcie, pri ktorých obeť nemilosrdne zabili – hoci výkupné predtým poslušne dostali presne podľa plánu.

Nech už scenár únosu prebieha akokoľvek, zakaždým konajú v súlade s exaktnými inštrukciami od zamestnávateľa. Nikdy sa od nich ani v najmenšom neodchýľujú. Do svojej práce nevnášajú emócie alebo osobné preferencie; nepodliehajú panike. Nenechávajú sa ovládať strachom.

Pred prijatím zákazky si – všetci siedmi – dôkladne premyslia, či si na ňu trúfajú. Ak sa napokon rozhodnú kladne a ponuku akceptujú, neustúpia od nej. Podľa svojich najlepších možností a schopností ju zrealizujú.

Nie je náhoda, že tím pozostáva zo siedmich členov. Ich sila spočíva v presnom a zmysluplnom zadelení úloh – podľa prirodzených dispozícií toho-ktorého člena. Nikto z nich netúži prebrať prácu niekoho iného. Každý je maximálne spokojný s funkciou, ktorú v rámci tímu zastáva. Každý si bez najmenších pochybností uvedomuje, že robí to, v čom je najlepší. A že nik iný by ho nedokázal adekvátne zastúpiť.

Každý zo siedmich únoscov sa sústreďí na svoju úzko vymedzenú robotu. Vďaka tomu vedia fungovať ako efektívny celok. Plynule. Hladko. Bezchybne. Dlhoročné skúsenosti ich stmelili; vytvorili z nich maximálne zohratú údernú jednotku. Jednotku v branži.

V tomto prípade zopakovali siedmi únoscovia rovnaký postup, ako nespočetne veľakrát predtým. Vypočuli si pokyny od zadávateľa zákazky. Od Starca. Naštudovali si harmonogram vybranej obete. Sledovali ju neprestajne po dobu troch mesiacov. Rovnako aj jej najbližších. A nakoniec vybrali vhodný čas. Vhodnú lokalitu na úder. Zadovážili si potrebné materiály. Zariadenie. Pred samotnou akciou zašli na určené miesto a svedomito ho preskúmali. Predstavili si priebeh únosu. Vizualizovali si ho – krok za krokom. Pozornosť povenovali každému detailu. Potom sa vrátili späť. Nachystaní.

Pripravení na akciu.

Počkali, kým nenadišiel očakávaný deň. Rozdelili sa. Prvý člen tímu – *Zved* – zaujal pozíciu na vyvýšenej pozorovateľni, vzdalenej tri kilometre